

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-91)

Feb (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....27
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 68)

417. ருது:

எப்போதும் புதிதாக அனைவருக்கும் இன்பம் அளிக்கவல்ல குணங்களுடன் கூடியவன். அனைவரின் இதயங்களில் ப்ரவேசிப்பவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். இந்தக் குணத்தை ஒத்திருப்பதால்தான், வஸந்தம் மற்றும் சிசிர காலங்கள் ருது எனப்பட்டன. இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (3-29) - கர்மாபிதப்தா: பர்ஜந்யம் ஹ்லாதயந்தமிவ ப்ரஜா: - சூரியனின் உஷ்ணத்தால் தவிப்பவர்கள் நீர் கொண்ட மேகத்தைக் கண்டால் மகிழ்வது போன்று, இராமனை எத்தனை நேரம் பார்த்தாலும் த்ருப்தி அடைவதில்லை - என்றது காண்க.

418. ஸுதர்சன:

தனது குணங்களைப் பற்றி அறியாதவர்களுக்கும் தனது திருமேனி அழகு என்பதே சுபமாக இருக்கும்படி உள்ளவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-18) - ஸோமவத் ப்ரியதர்சந: - சந்த்ரன் போன்று அழகான ரூபம் கொண்டவன் இராமன்
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-16) - ஸதைக ப்ரியதர்சந: - எப்போதும் மகிழ்வை அளிக்கும்படி திருமேனி கொண்டவன் இராமன்

419. கால:

இப்படியாக உள்ள தனது ஆத்மகுணங்களால் அனைத்து சராசரங்களையும் தன்னுள் சேர்த்துக் கொள்பவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

420. பரமேஷ்ட

இப்படியாக அரக்கர்களை அழித்தும், உலகத்தைக் காப்பாற்றியும் செய்துவிட்டு பின்னர் மிகவும் உயர்ந்த இடமான பரமபதத்தில் உள்ளான். இதனால் பரமேஷ்ட என்னும் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (110-12) - விவேச வைஷ்ணவம் தேஜ: ஸசரீர: ஸஹாநுக: - மிகவும் உயர்ந்த விஷ்ணுலோகத்தை இராமன் தனது திவ்யமான சரீரம் மற்றும் தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வருபவர்கள் ஆகியவர்களுடன் அடைந்தான்.
- மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (55-47) - ஏவமேஷ மஹாபாஹு: இசுஷ்வாகு குலவர்த்தந: ராவணம் ஸகணம் ஹத்வா திவம் ஆக்ரமிதா ப்ரபு: - நீண்ட திருக்கரங்களைக் கொண்டவனும், இசுஷ்வாகு குலத்தின் நாயகனும் ஆகிய இராமன், இராவணனின் கூட்டத்தை அடியுடன் அழித்துவிட்டு மேலுகம் சென்றான்.

421. பரிக்ரஹ:

அனைத்தையும் எங்கே உள்ளபோதிலும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்பவன் என்பதால் பரிக்ரஹ என்னும் திருநாமம் பெற்றான். இராமன் அயோத்தியில் தனது தொடர்புள்ள மனிதர்கள், கிராமத்தில் உள்ளவர்கள், விலங்குகள், செடிகொடிகள் போன்ற அனைத்தையும் தன்னுடன் பரமபதம் கொண்டு சென்றான். யே ஹி பகவதம்சேஷு அநுராகிண: - இங்கு இராமனின் ஸௌசீல்யம் உணர்த்தப்பட்டது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 91)

இப்படியாகத் தானாகவே வெளிப்படுவதான (ஸ்வயம் ப்ரகாசம்) அனுபூதி என்பது நித்யமானது ஆகும். ஏன்? அதில் "இல்லாமை" (அபாவம்) என்பது அனைத்து விதங்களிலும் இல்லாமல் உள்ளதால் ஆகும். (குறிப்பு: அபாவம் என்பது நான்கு வகைப்படும். அவையாவன - ப்ராகபாவம், ப்ரத்வம்சாபாவம், அந்யோந்யாபாவம் மற்றும் அத்யந்தாபாவம் ஆகும். ப்ராகபாவம் என்றால் தொடக்கம் இல்லாமல், முடிவு மட்டும் உள்ளது ஆகும்; ப்ரத்வம்சாபாவம் என்றால் தொடக்கம் உண்டு, முடிவு இல்லை என்பதாகும். அந்யோந்யாபாவம் என்றால் ஒன்றில் மற்றொன்று இல்லை என்பதாகும்; அத்யந்தாபாவம் என்றால் எப்போதும் இல்லை என்பதாகும். ஆக இத்தகைய "இல்லாமை" என்பது ஏதும் அனுபூதிக்கு இல்லை என்று கருத்து). மேலும் இப்படிப்பட்ட "இல்லாமை" என்பது இல்லை என்பதை அதன் ஸ்வபாவத்திலிருந்தே அறியலாம். ப்ராகபாவம் என்பது அனுபூதிக்கு உள்ளது என்பதை அதன் மூலமாகவோ (அனுபூதி மூலம்) அல்லது மற்றோன்றின் மூலமாகவோ அறிய இயலாது. அனுபூதி என்பது "தான் இல்லை" என்பதான ஞானத்தை அளிக்கிறபோது, அத்தகைய ஞானத்தை, தான் இருந்து கொண்டே அளிக்க இயலாது அல்லவோ? இது போன்று தான் இல்லாமல் இருந்தாலும் "தனது இல்லாமை" என்பதை வெளிப்படுத்த இயலாது, காரணம் ஒன்றைப் பற்றிய ஞானம் அல்லது அனுபவம் என்பது அந்தப் பொருளால் மட்டுமே உணர்த்தப்படும் அல்லாமல் மற்ற எதனாலும் அல்ல. ஆகவே அனுபூதியின் இல்லாமை என்பதை நிரூபிக்கவேண்டும் என்றால் "இதுதான் அனுபூதி" என்பதை முதலில் உணர்த்தி, அதன் பின்னரே "இல்லாமை" என்பதை நிரூபிக்க இயலும். ஆனால் அனுபூதி என்பது தானாக மட்டும் தன்னை வெளிப்படுத்தவல்ல ஒன்றாக உள்ளதாலும், "இதுதான்" என்று கூற இயலாமல் உள்ளதாலும் - அதன் "இல்லாமை" என்பதை

வேறு எதனாலும் அறிய இயலாது. ஆக ப்ராகபாவம் போன்ற எந்தவிதமான “இல்லாமையும்” அனுபூதிக்கு இல்லை என்றாகிறது; எனவே உற்பத்தியும் இதற்கு இல்லை; உற்பத்தி இல்லை என்று கூறும்போது, உற்பத்தியின் காரணமாக உண்டாகின்ற மாற்றங்களும் அனுபூதிக்கு இல்லை என்றாகிறது. உற்பத்தி என்பது இல்லாத அனுபூதியானது, தன்னிடம் எந்தவிதமான பேதங்களையும் ஏற்பதில்லை (அதாவது அனுபூதி என்பது ஒன்றே என்று கருத்து); காரணம் உற்பத்தி என்பது இல்லாத வஸ்துவானது பலவிதமாக இந்த உலகத்தில் காணப்படுவதில்லை. வேறுபாடுகள், உற்பத்தி போன்றவை அனுபூதி மூலம் உணரப்படுபவை; அவை நிறங்கள் போன்று அறியப்படுபவை; ஆகவே அவை அனுபூதியின் தன்மைகளாக இருக்கமுடியாது. ஆகவே அனுபூதி என்பது அனுபவ ஸ்வரூபமாக மட்டுமே உள்ளது; அத்தகைய அனுபவங்கள் மூலம் அறியக்கூடிய எந்த ஒன்றும் அந்த அனுபவத்தின் தன்மையாக இருக்கமுடியாது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 91)

ஸ்த்திரீகரண பாகம்

23. ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரம்

யுகபத் அகிலம் ப்ரத்யசேஷண ஸ்வத: ஸததம் விதந்
நிரவதி தயா திவ்ய உதந்வாந் அசக்ய விவர்ஜித:
ஜலதி ஸுதயா ஸார்தம் தேவோ ஜகத்பரிபாலயந்
பரமபுருஷ: ஸித்தோபாய: ப்ரதீஷ்டபர: ஸதாம்

பொருள் - அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் ப்ரத்யசுஷமாக, யாருடைய உதவியும் இன்றி தானாகவே எப்போதும் அறிந்தபடி உள்ளவன்; எல்லை காண இயலாத தயை என்னும் குணத்திற்கு தனது இயல்பாகவே ஸமுத்திரம் போன்று உள்ளவன்; இந்த உலகின் ஸ்ருஷ்டி போன்ற பலவற்றையும் செய்பவன்; பரமபுருஷன்; திருப்பாற்கடலில் தோன்றியவளாகிய பெரியபிராட்டியாருடன் இருந்தபடி இந்த உலகைக் காப்பவன்; சரியான மார்க்கத்தில் நடப்பவர்களைப் பாதுகாப்பது என்னும் பொறுப்பை ஏற்றவன் - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் ப்ரபந்நர்களின் ஸித்தோபாயமாக உள்ளான்.

கடந்த அதிகாரங்களின் திரண்ட பொருள்

மூலம் - அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த சேஷத்ரஜ்ஞன் அவஸரப்ரதீசுஷ்யான பகவத் க்ருபையாலே புரிந்து ஸமீசீந சாஸ்த்ரமுகத்தாலே தத்வ ஹித புருஷார்த்த விசேஷங்களைத் தெளிந்து, முமுக்ஷுவாய், ஸ்வாதிகாராநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாய விசேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் க்ருதக்ருத்யனாய், தன் நிஷ்டையைத் தெளிந்து, அதுக்கு அநுரூபமாக இங்கிருந்த நாள் யதாசாஸ்த்ரம் நிரபராதமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யரூப

புருஷார்த்தமிருக்கும்படியும், சரீரபாதாநந்தரம் அர்ச்சிராதிகதியாலே அப்ராக்ருத தேச விசேஷத்திலே சென்றால் இவனுக்கு அநவச்சிந்ந பகவதநுபவ பரிவாஹமாக வரும் பரிபூர்ண கைங்கர்யரூப பரமபுருஷார்த்த ஸித்தியிருக்கும்படியும் சொன்னோம்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரத்தில் எல்லையற்ற காலமாக உழன்றபடி இருக்கும் ஜீவனுக்கு உதவத் தயாராக உள்ள எம்பெருமானின் க்ருபை என்பதை, அந்த க்ருபையால் ஒருவன் பற்றிக் கொண்டு, ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பைக் காண்கிறான். சரியான சாஸ்த்ரங்களின் உதவியால் அவன் உண்மையாகவும், தனக்கு நன்மை மற்றும் புருஷார்த்தங்களை அளிக்கவல்லதாகவும் உள்ள உபாயத்தை அறிகிறான். அதன் பின்னர் மோசஷத்தில் ஆசை கொள்கிறான். தனது அதிகாரத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ள உபாயத்தை அறிந்த பின்னர் செய்யவேண்டியதைச் செய்கிறான் (அந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்கிறான்). தனது ப்ரபந்நன் என்னும் நிலையைத் தெரிந்து கொள்கிறான். அந்த நிலைக்கு ஏற்றபடி, தான் இந்த உலகில் வாழும் காலம் முடிய சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதம் உண்டாகாதவகையில் கைங்கர்ய வடிவில் உள்ள புருஷார்த்தத்தைக் கைக்கொள்கிறான். இந்தச் சரீரம் விழுந்தவுடன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக, இந்த உலகைக் கடந்து, ப்ரக்ருதியின் பாதிப்பு இல்லாத பரமபதம் அடைகிறான். அங்கு எல்லையற்ற பகவத் அனுபவத்தின் விளைவாக உண்டாகும் பரிபூர்ணமான கைங்கர்ய வடிவில் உள்ள புருஷார்த்தம் கிட்டப் பெறுகிறான். இவை அனைத்தும் எப்படி நிகழ்கின்றன என்பதை நாம் கடந்த சில அதிகாரங்களில் விரிவாகக் கூறினோம்.

ஈச்வரனின் "தண்டிக்கவேண்டும்" என்ற எண்ணம் நீங்க மூன்று காரணங்கள்

மூலம் - இவ்வர்த்தங்களில் ஜ்ஞாதவ்யதமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றவும், ஸாத்யோபாய விஷயமாகவும் இவ்வுபாய ப்ரபாவ விஷயமாகவும் கர்மவச்ச்யருக்குக் கடுகத் தெளிவு பிறவாமைக்கு ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேச்வரன், இவர்களுடைய பூர்வாபராதத்தாலே இட்ட நினைப்பு ஈடுமாறுகைக்கு ப்ரதான காரணம் மூன்று உண்டு. அவையெவையென்னில்: (1) அஸ்து மே என்றபேசஷித்தால், அஸ்து தே தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே என்கிற திருமுகப் பாசுரமும், (2) ஸதாசார்யாநுக்ரஹமும், (3) ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தியும். இவற்றில் ஸதாசார்யாநுக்ரஹத்துக்கு வ்யாஜங்களும் இதின் பலவிசேஷங்களும் பராசர மைத்ரேய ஸஞ்ஜய ஆச்வலாயநாதி வ்ருத்தாந்தங்களிலே கண்டுகொள்வது.

விளக்கம் - பூர்வ கர்ம வினைகளின் காரணமாக, அறிந்து கொள்ளவேண்டிய உபாயங்களில் முதன்மையாக உள்ள ஸித்தோபாயம் (எம்பெருமான்) பற்றியும்,

ஸாத்யோபாயம் (பக்தி, ப்ரபத்தி போன்றவை) பற்றியும், இந்த உபாயங்களின் வலிமை பற்றியும் ஜீவன்கள் அறியாமல் உள்ளனர். சற்றே ஆராய்ந்தால் இவர்களுக்கு இந்த விஷயங்களில் தெளிவு பிறவாமைக்குக் காரணம், இவர்களது பூர்வ அபராதங்களின் விளைவாக எம்பெருமான் "இவர்கள் நம்மை உள்ளபடி அறிந்து கொள்பவர்கள் அல்லர்" என்று எண்ணுவதே ஆகும். எம்பெருமானின் இவ்விதமான தண்டிக்கும் எண்ணமானது நீங்குவதற்கு மூன்று வழிமுறைகள் அல்லது காரணங்கள் உள்ளன. அவையாவன:

- (1) சரணாகதி கத்யம் - அஸ்து மே - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளில் எனக்கு உண்மையான சரணாகதி உண்டாகவேண்டும் - என்று விண்ணப்பம் செய்யும்போது, அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் - அஸ்து தே தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே - உனக்கு அந்தச் சரணாகதி உண்டாவதாக, அதன் மூலமே அனைத்தும் கிட்டுவதாக - என்று திருவாய் மலர்தல்.
- (2) ஆசார்யனின் அனுக்ரஹம்
- (3) ஸம்ப்ரதாயத்தின் மீது பிடிப்பு

இந்த மூன்றில் ஆசார்யனின் அனுக்ரஹம் உண்டாவதற்கான காரணங்களும், அதன் பலன்களும் குறித்து அறிய பராசரர், மைத்ரேயர், ஸஞ்ஜயன் மற்றும் ஆச்வலாயநர் ஆகியவர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளில் காண்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 47)

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்த யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பக்திக்கு உள்ள பலவிதமான தோஷங்களை உரைத்தீர்கள்; ப்ரபத்தி என்ற உபாயத்திற்கு எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லையோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இக்குற்றங்கள்) என்று ஸ்வரூப விரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ பர்யந்தமாகச் சொன்னவை யெல்லாவற்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது, ஒரு தோஷமும் இதன் பக்கலில்லை என்றபடி. (இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை) என்கையாலே மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது அதாவது, வஸ்துத: உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாய ப்ரதிபத்த யர்ஹமாம்படியிருக்கை.

விளக்கம் - “இக்குற்றங்கள்” என்பது பக்தியானது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமானது என்பது தொடக்கமாக, துஷ்கரத்வம் என்று கடந்த சூர்ணையில் உரைக்கப்பட்டது முடிய உள்ள அனைத்து தோஷங்களையும் காண்பிக்கிறது. “ஒன்றும் இல்லை” என்றால், ப்ரபத்தி உபாயத்தில் இது போன்று எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லை என்று கருத்து. “இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை” என்பதன்

மூலம் இவை நீங்கலாக வேறு ஏதேனும் தோஷம் ஒன்று உள்ளது என்றாகிறது. அது என்ன தோஷம்? உண்மையாக ஆராயும்போது ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே மோகூ உபாயம் அன்றி, ப்ரபத்தி உபாயம் அல்ல என்பது தெளிவு. ஆனால் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது தன்னை மோகூ உபாயம் என்று எண்ணுவதற்குக் காரணமாக ப்ரபத்தி இருக்கிறது என்ற தோஷம் ப்ரபத்திக்கு உள்ளது.

135. ஆத்மயாதாத்மய ஜ்ஞாநகார்யமாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், “சிற்றவேண்டா” என்கிறபடியே நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இக்குற்றங்களிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வ ஸுகரத்வங்களையருளிச் செய்கிறார் (ஆத்ம யாதாத்மய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட பக்திக்குரிய பலவிதமான தோஷங்கள் ப்ரபத்திக்கு இல்லை என்பதை உணர்த்தும்விதமாக ப்ரபத்தியானது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது, எளிதாக இயற்றக்கூடியது போன்ற தன்மைகளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்ப்ரபத்தி (ஆத்ம யாதாத்மயஜ்ஞாந கார்யமாகையாவது) திருமந்த்ரத்தில் மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவினுடைய யதாவஸ்தித வேஷமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தை யுணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக்கு சிதமாகையாவது) - அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிறது ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமாயிருக்கை. (சிற்றவேண்டா) என்கிறது, சிற்றுதல் - சிற்றுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. அதாவது ஒரு வ்யாபாரமும் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்) என்றது - “பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி” என்கிறபடியே - ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே எளிதாகச் செய்யலுமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - இந்த ப்ரபத்தி என்பது ” ஆத்ம யாதாத்மயஜ்ஞாந கார்யமாகையாவது” எனப்படுதல் எப்படி? திருமந்த்ரத்தின் நடுப்பதமான “நம:” என்பதில் உரைப்பதற்கு

ஏற்ப, ப்ரபத்தி என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமான ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் என்பதை உணர்ந்ததன் காரணமாகவே ஏற்படுவது என்பதால் ஆகும். “ஸ்வரூபத்துக்கு சிதமாகையாவது” என்பது என்ன? இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்பதான பாரதந்தர்ய தன்மைக்கு ஏற்றபடி இருத்தல் ஆகும். “சிற்றவேண்டா” என்றால் பரக்க வேண்டாதபடி இருப்பதாகும். அதாவது நாமாக முனைந்து எந்தச் செயலும் செய்யவேண்டாம் என்னும்படி உள்ளதாகும். “நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்” என்பது என்ன? பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மை நாமே காப்பாற்றிக்கொள்ள முயலும் செயல்களில் இருந்து விலகி இருப்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவதால் ப்ரபத்தி என்பது எளிதாகச் செய்யலாம்படி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இவையிரண்டையும் சொல்லவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடி யென்னென்னில்; அபாயத்வ பயஜநகத்வ சோக ஜநகத்வ அஹங்கார மிச்ரதயா நிஷித்தத்வ அவத்யகரத்வங்கள் ஸ்வரூப விரோதித் வத்தைப் பற்றி வருகிறவையாகையாலும் பலவிஸத்ருசத்வம். இது பலஸாந்தநமன்றிக்கே ஸித்தோபாயமே பல ஸாதநமாய் இது தத்வரணமாத்ரமாய் அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே இதின் பக்கல் வருகைக்கவகாசமில்லாமையாலும், இவ்வாறு தோஷமுமிதுக்கில்லாமை (ஸ்வரூபத்துக் குசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமாமிறே. கர்மஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லை யென்னுமிடம் (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்) என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால், ஸ்வரூபௌசித்ய ஸுகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டு மிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாய்த்து.

விளக்கம் - இந்த இரண்டு கருத்துக்களின் மூலம் ப்ரபத்திக்கு மேலே கூறப்பட்ட தோஷங்கள் இல்லை என்பது எவ்விதம் உணர்த்தப்பட்டது என்ற கேள்வி எழலாம். அபாயமாக உள்ள தன்மை, அச்சம் ஏற்படக் காரணமாக இருத்தல், சோகம் உண்டாகக் காரணமாக இருத்தல், அஹங்காரத்துடன் கூடியதால் விலக்கப்பட ஏற்றதாக உள்ள தன்மை, தாழ்வினை ஏற்படுத்திவிடல் போன்ற ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமான தன்மைகளுடன் கூடியுள்ளதால் பக்தி என்பது மோக்ஷமாகிய பலன் என்பதற்கு ஒத்ததாக உள்ளது அல்ல. ஆனால் ப்ரபத்தி

என்பது மோசுஷத்திற்கு சாதனமாக அல்லாமல், ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனே அதற்குச் சாதனமாக உள்ளான்; ப்ரபத்தி என்பது அவனைப் பற்றும் உபாயமாக மட்டுமே உள்ளது; ஆகவே மேலே உள்ள தோஷங்கள் ப்ரபத்திக்கு இல்லை. ஆக மேலே உள்ள தோஷங்கள் எதுவும் இந்த ப்ரபத்திக்கு இல்லை என்பது "ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமாய்" என்பதால் தெளிவு. "நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்" என்பதன் மூலம் கர்மத்தால் இயற்றப்படும்போது செய்து முடிக்கக் கடினமானது என்ற தோஷம் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஆக ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக இருத்தல், இயற்றுவதற்கு எளிமையாக இருத்தல் என்ற இரண்டும் ப்ரபத்திக்கு உள்ளதால், மேலே கூறப்பட்ட தோஷங்கள் ஏதும் ப்ரபத்திக்கு இல்லை என்பது மிகவும் தெளிவாகிறது.

136. பூர்ணவிஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிடவொண்ணாது.

அவதாரிகை - இப்படி உபாயமவனென்றத்யவஸித்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தனாயிருந்துவிட வமையுமோ, தத்ஸந்தோஷார்த்தமாக விவன் சில பச்சையிட வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பூர்ணவிஷயம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக அவனே உபாயம் என்று உறுதியாக எண்ணியபடி, நாம் செய்யவேண்டிய செயல்களைச் செய்யாமல் இருப்பது சரியா? நமக்கு மோசுஷம் அளிப்பதன் காரணமாக அவன் மகிழ்வு கொள்வதற்காகவாவது ஒரு சில உபகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேண்டாமோ? இவற்றுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, லோகத்தில் பச்சையிடுவார் அவ்வோவிஷயங்களின் தரத்துக் கீடாகவிறேயிடுவது, இங்கும் பச்சையிடப் பார்க்கிலப்படியிடவேணுமிறே; அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனாயிருக்குமவனாகையாலே, அவனுடைய வைபவத்துக் கநுகுணமாக விவனாலொரு பச்சையிடப்போகா தென்கை.

விளக்கம் - இந்த உலகில் உபகாரம் செய்பவர்கள், தாங்கள் பெற்ற உபகாரத்தின் அளவிற்கு ஈடாக மட்டுமே ப்ரதிஉபகாரம் செய்வார்கள். இங்கு மோசஷம் அளிப்பதற்காக ப்ரதிஉபகாரம் செய்யவேண்டும் என்றால் ஸர்வேச்வரனின் தகுதிக்கு ஏற்பவும், அவன் செய்யும் உபகாரத்திற்கு ஏற்பவும் செய்யவேண்டும். ஆனால் அவனோ அனைத்தும் பூர்ணமாக நிரம்பி உள்ளவன் ஆவான். எனவே அவனது மேன்மைக்கு ஏற்றபடி நம்மால் ஒரு பொருளையும் அவனுக்கு அளிக்கஇயலாது என்று அறியவேண்டும்.

137. ஆபிமுக்க்யஸூசக மாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

அவதாரிகை - ஆனால் அவனுக்கிவளளவில் ஸந்தோஷம் விளையும்படியென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆபிமுக்க்ய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - ஆனால் (நாம் ஏதும் செய்யாதபோதிலும்) ஒரு சேதநனிடம் ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்வு எவ்விதம் ஏற்படும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநாதிகாலம் யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தையேறிட்டுக் கொண்டு தன்பக்கல் விமுகனாய்ப் போந்தவிவன், அந்நினைவு குலைந்து தன் பக்கலபிமுகனானமைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம் பெற்றவளவிலே, “இத்தனை காலம் விமுகனாய்ப் போந்தவன் இன்றபிமுகனாகப் பெறுவதே” என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவுமுகக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலமாக, திருவிருத்தம் (96) - யாதானும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஏதேனும் காரணத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு அவனை விட்டு நீங்கியபடி உள்ளோம். இப்படியாக அவனைவிட்டு அகன்றபடி உள்ள நாம், அவனை வந்து அடையும்படி, அவனிடம் மாறாத அன்பு கொள்ளும்படி ஏதேனும் ஒரு செயலைச் ஸர்வேச்வரன் செய்கிறான். அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்தச் சேதனன் அவனிடம் திரும்பும்போது, “இத்தனை காலம் நம்மிடம் அன்பு இல்லாமல் திரிந்தவன், இன்று நம்மிடம் மீண்டும் அன்பு கொண்டவனாக வந்து நின்றான்”, என்று மகிழ்ந்து கொண்டாடுகிறான்.

138. பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேது வித்தனை.

அவதாரிகை - அவனப்படியிருந்தாலும்; அவன் பூர்த்தியானது, அகிஞ்சநரான நம்மாலவனை யுகப்பித் தணுகப்போகாது என்று இவன் கைவாங்கும்படி பண்ணாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பூர்த்தி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவன் பரிபூர்ணனாக உள்ளபோதிலும், அவனிடம் உள்ள நிறைவான தன்மை என்பது, எந்தவிதமான கைம்மாறும் நம்மிடம் இல்லை என்ற தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்பட்டு, “நம்மால் அவனை மகிழ்ச் செய்ய இயலாது, ஆகவே அவனிடம் செல்வது சரியல்ல”, என்று சேதநனைத் தடுத்துவிட வாய்ப்பு உள்ளதே என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம், ஆச்ரயணோந்முகனான விவன் “நம்மாலவனை யொருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப் போகாது” என்று ததாச்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிகே, நாமிட்டது கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாத பரிபூர்ணனாகையாலே, நம்பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்குமென்று அபிநிவேசித்தப் பற்றுக்கைக்குடலாமித்தனை யென்கை.

விளக்கம் - “தான் விரும்பியவை அனைத்தும் அடையப்பெற்றவன்” என்ற அவனது தன்மை எத்தன்மையது என்றால் - “நம்மால் அவனை எந்தவிதத்திலும் மகிழ்வடையச் செய்யஇயலாது” என்று அவனைப் பற்றுதல் செய்யாமல் அகல்கின்ற நம்மைத் தடுத்து; நாம் எத்தனை சிறிய அளவில் அளித்தாலும் அதனைக் கொண்டு மனநிறைவு கொள்வதற்கு அவசியம் இல்லாமல் அனைத்தையும் உள்ளவன் ஆகையால், நம்மிடமிருந்து பெறப்பட்டதை வைத்து அவன் மகிழ்வான் என்ற எண்ணம் நமக்குத் தோன்றக் காரணமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, அவன் பூர்த்தி அவனையிப்படி ஸந்தோஷிக்க வொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணாதோவென்ன; (பூர்த்தி) இத்யாதியாலே யருளிச் செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது - அவனுடைய பூர்த்தியானது, “இவன் பச்சையிட்டிலன்” என்று அநாதிரித்து அங்கீகாரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, “ஆபிமுகக்கய ஸூசகமாத்தரத்துக்கு மேற்பட

நமக்கிவன் சில செய்ய வேண்டுவதுண்டோ” என்று விரும்பிக்
கைக்கொள்ளுகைக்குடலாமித்தனையென்கை.

விளக்கம் - அல்லது, அவனுடைய நிறைவான தன்மை என்பது
மகிழும்படிச்செய்யுமோ, நாம் ஏதும் அளிக்கவில்லை என்று அவனைப் பின்வாங்க
வைத்துவிடுமோ - என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவனது
பூர்த்தியான தன்மை, “இவன் (சேதனன்) தனக்கு ஏதும் செய்யவில்லை” என்று
வெறுப்பு ஏற்படுத்தி நம்மை ஆதரிக்காமல் தள்ளும்படிச் செய்வதில்லை; மாறாக,
“நம்மீது அன்புடன் உள்ளவன் என்ற நிலையை இவன் கொண்டுள்ளான். இதற்கும்
மேலே இவன் செய்யவேண்டுவது உண்டோ?”, என்று நம்மை விரும்பி
ஏற்கும்படிச் செய்துவிடும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 57)

1.4.2 என் செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானார்க் கென்தூதாய்

என்செய்யு முரைத்தக்கா லினக்குயில்காள் நீரலிரே

முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிகீழ்க் குற்றேவல்

முன்செய்ய முயலாதே எனகல்வதுவோ விதியினமே.

பொருள் - கூட்டமாக நிற்கின்ற குயில்களே! செந்தாமரை போன்ற அழகான கண்களைக் கொண்ட எம்பெருமானிடம் எனக்காகத் தூது சென்று நான் கூறுவதை அவனிடம் உரைப்பதால் உங்களுக்கு என்ன குற்றம் உண்டாகப் போகிறது? நான் முன்பு செய்த வினைகளின் காரணமாக அவனது அழகான திருவடிகளின் அருகில் நின்று கைங்கர்யம் செய்வதற்குக் கடந்த பிறவியில் முயலாமல் இருந்தேன். இனியும் அவ்விதம் அகல்வது முறையாகுமோ?

அவதாரிகை - சில நாரைகளை, தூதுபோகவேணும் என்று இரந்தாள் கீழ்; அங்கு போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைக் குயில்களுக்குச் சொல்லாநின்றாள். "அந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம்" என்னும்படியாய் வந்து விழுந்தது; இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில், இவள் பிரிந்த விஷயத்துக்கும், நாட்டார் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் வாசியன்றிக்கேயொழியுமே; இப்படி கலங்கப்பண்ணாதவன்று குணாதிகவிஷயத்துக்கு நமஸ்காரமாமித்தனையிறே.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஒரு சில நாரைகளை அழைத்து, அவற்றைத் தூது செல்லும்படி உரைத்தாள். அங்கு சென்றால் உரைக்கவேண்டிய செய்திகளைக் குயில்களிடம் கூறுகிறாள். அந்நயதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம் - தொடங்கப்பட்ட விஷயம் ஒன்று, ஆனால் முடித்தது வேறு ஒன்று என்பதற்கு ஏற்ப இங்கு இவளது நிலைமை ஆனது (அதாவது நாரைகளில் தொடங்கி குயில்களில் முடித்தாள்). இப்படிச் செய்வது அறியாது கலங்கலாமோ என்றால், இவள் கலங்கவில்லை என்னும்போது இவளது ப்ரேமை மற்றும் இவள் எந்த விஷயத்தின் மீது ப்ரேமை கொண்டாளோ அதன் மேன்மை ஆகியவற்றுக்கு இழுக்கு என்றாகிவிடும். மேலும் இவள் கலங்கவில்லை என்றால், இவள் பிரிந்து தேடுகின்ற வஸ்து மற்றும் உலகில் உள்ளவர்கள் பிரிந்து தேடுகின்ற பொருள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் போய்விடும். இவ்விதம் கலங்க வைக்காதபோது குணங்களால் உயர்ந்த ஸர்வேச்வரனுக்குப் பெருமை குறைவே ஆகும். (அதாவது இவள் கலங்கவில்லை என்றால், அவனது அழகு மற்றும் குணங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் இழுக்கு என்றார்).

வ்யாக்யானம் - (என்) பிரிந்த ஸமயத்திலும் “என்னுடையவன்” என்று சொல்லலாம்படி காணும் கலக்கிற ஸமயத்திலே அவன் இவளிட்ட வழக்காயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, பிரிகிற ஸமயத்திலே - தான் வருமளவும் இவள் தரிக்கைக்காக “இது எங்கேயிருக்கிலென், எங்கே போகிலென், உன் சரக்கன்றோ” என்று சொல்லிப்போமே; அத்தாலேயாகவுமாம். (என் செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானார்க்கு) ஸ்வாபாவிகமான ஐச்வர்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; ஸ்வகீய வஸ்துக்கள்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; மதுபாநமத்தரைப்போலே இவளோட்டைக் கலவியாலும் சிவந்திருக்கும்; பிரிவாலே அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்; இவையெல்லாம் இவள் அனுபவித்தவளிறே. முதல் திருவாய்மொழியிலே ஐச்வர்யம்; மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் வாத்ஸல்யம்; இத்திருவாய்மொழிலேயே கலவியும், பிரிவும். (பெருமானார்க்கு) பிரிகிறபோது கண்ணாலே நோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கிப்போனபடி; ஸ்வாபாவிகமான ஐச்வர்யத்துக்குமேலே, இத்தலையில் ஒடுக்குமாட்டால் உண்டான ஐச்வர்யமுமுண்டாகையாலே இரட்டித்திருக்குமிறே.

விளக்கம் - (என்) - தன்னை மதிக்காமல் உதாஸீனம் செய்தவனை ஏன் “என்னுடையவன்” என்று உரைக்கவேண்டும் என்பதற்கான காரணத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச் செய்கிறார். அவன் இவளுடன் சேர்ந்திருந்த காலத்தில் இவளது வசப்பட்டு நின்றான்; அதனை எண்ணியே பிரிந்த காலத்தில் இவள் “என்னுடையவன்” என்று அந்த அன்பின் தாக்கம் காரணமாக உரைக்கிறாள் - என்று கொள்வது முதல்வகை. தான் பிரிந்து செல்லும் போது இவள் துவண்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காக அவன் இவளிடம், “உன்னுடையதான எனது இந்த சரீரம் எங்கே இருந்தால் என்ன? எங்கே சென்றால் என்ன? உன்னுடைய பொருளாக அல்லவோ இருப்பேன்” என்று கூறுகிறான்; இதனை எண்ணியே இவள் “என்னுடையவன்” என்று கூறியதாகக் கொள்வது இரண்டாவது வகை ஆகும். (என் செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானார்க்கு) - பிரியும்போது திருக்கண்கள் சிவக்குமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இயற்கையாக உள்ள ஐச்வர்யம் காரணமாகச் சிவந்திருக்கலாம்; தனக்கே உரிய பொருள்களின் பக்கம் எண்ணம் உள்ளதால் அவை மீது கொண்ட வாத்ஸல்யம் காரணமாகச் சிவக்கலாம்; மதுவைப் பருகுபவர்கள் போன்று இவளுடன் கொண்ட சேர்க்கை காரணமாகச் சிவக்கலாம்; அல்லது பிரிவு காரணமாகப் பாதி சிவந்திருக்கும். இவை அனைத்தையும் இவள் அனுபவித்தவள் ஆவாள். எங்கே அனுபவித்தாள் என்று கேள்வி கேட்கலாம்; விடை அளிக்கிறார். முதல் திருவாய்மொழியில் ஐச்வர்யம், மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் வாத்ஸல்யம் அனுபவித்தாள். இந்தத் திருவாய்மொழியில் சேர்க்கை மற்றும் பிரிவு அனுபவித்தாள்; எப்படி என்றால் - “வெஞ்சிறைப்புள் உயர்த்தார்க்கு” என்பதில், நானும் அவனும் சேர்ந்துள்ளபோது கருடன் ஓடிவந்து, “அரசாங்கக் காரியம் பல உள்ளபோது, இப்படி ஒரு பெண்ணுடன் இருக்கலாமா?” என்று அவனை எடுத்துக்கொண்டு ஓடியபோது, கண்கள் சிவந்ததைக் கண்டாள். (பெருமானார்க்கு) - இதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் உரைக்கலாம். திருக்கண்களின் பார்வை மூலம் மட்டுமே இவளைத் தனக்கு மட்டுமே உரிமை என்றாக்கி விட்டுச்சென்றான்; அல்லது, அவன் தன்னிடம் உள்ள ஐச்வர்யம் போதாது என்று இவளிடம் உள்ள குணங்கள் (அச்சம், மடம்) என்னும் ஐச்வர்யத்தையும் சேர்த்து எடுத்துக்கொண்டு போனதால், அவளது செல்வம் இரண்டு மடங்காக ஆனது என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (என் தூதாய்) கடலேறி வடிந்தாப்போலேகாணும் கிடக்கிறது. அவனோடே கலந்து பிரிந்து வெறுந்தரையாயிருக்கிற எனக்குத் தூதாய். (என் செய்யும் உரைத்தக்கால்) உபயவியூதியும் கண்டது உங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க என்றிருக்கிறாள். (உரைத்தக்கால்) அவனைக் கொடுவந்து சேர்க்கைச் சொல்லுகிறேனோ? ஒரு உக்தி நேர்ந்தால் என் செய்யும்? (இனக்குயில்காள்) என்னைப்போலே தனியிருக்கிறீகளன்றே. (நீரலிரே) நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ. நானும் அவனுமானபோது கேட்ட வார்த்தைக்கு ப்ரதிவசநம் பண்ணின நீங்கள், அவன் பிரிந்தவாறே வேறு சிலர் ஆனிகளோ? (முன்) தான் பாபம் பண்ணிப்போருகிற காலம் ஸாவதியோ? (செய்த) ஸங்கல்பித்து விட்டவளவயோ? (முழுவினை) அதுதன்னில் ஏதேனும் அகஞ்சுரிப்பட்டதுண்டோ? என்னால் பரிஹரிக்கலாதல், தம்மால் பரிஹரிக்கவொண்ணாதொழிதல் செய்யிலன்றோ எனக்கு இழக்க வேண்டுவது. திருக்கோட்டியூரிலே தெற்காழ்வான் கோளரியாழ்வானுக்குத் தீர்த்த துறையிலே சொன்ன வார்த்தை. “ஒரு முழுக்காலும் இரண்டு முழுக்காலும் போகாதுகாண்; தெற்காழ்வார் கையில் திருவாழியாலே வினையை அறுத்துக்கொண்டு போகிலத்தனையொழிய ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் நான் பண்ணின பாபம்” என்று.

விளக்கம் - (என்தூதாய்) - எல்லையற்ற சேர்க்கை காரணமாக உண்டான இன்பங்கள் அனைத்தும் பிரிகின்றபோது கனவில் தோன்றும் அற்பகாலம் போன்று கழிகிறது; இப்படி அவனுடன் இத்தனை காலம் சேர்ந்திருந்து, இப்போது பிரிந்து, வெறும் தரையாய் உள்ள எனக்குத் தூதுவனாக. (என் செய்யும் உரைத்தக்கால்) - அவன் நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி என்ற இரண்டையும் உங்களுக்கு அளிக்கக்கூடும். (உரைத்தக்கால்) - நான் அவனை இங்கு கொண்டுவந்து சேர்க்கச்சொல்கிறேனோ? எனது தூதுச்செய்தியை மட்டும் உரைக்கச் சொல்கிறேன். இதனால் உங்களுக்கு என்ன குறை ஏற்படப்போகிறது? (இனக்குயில்காள்) என்னைப் போன்று தனியாக வாடாமல், ஜோடியாக உள்ள குயில்களே! என்னைப் போன்று நீங்கள் தனியாகவா உள்ளீர்கள்? அல்லவே! (நீரலிரே) - எனக்கு அருள் செய்வதற்கு நீங்கள் அல்லவோ உள்ளீர்கள்? நானும் அவனுமாகச் சேர்ந்து இருந்த காலத்தில், எங்கள் பேச்சு அனைத்தையும் கேட்டபடி, அதற்கு ஏற்றபடி பதில் உரைத்த நீங்கள் இப்போது அவன் பிரிந்த பின்னர் என்னிடம் வேறு யாரோ போன்று உள்ளீர்களே! (முன்) - நான் பல பாவங்கள் செய்தபடி உள்ள காலமானது எல்லையுடன் கூடியதா? அல்ல. (செய்த) - அந்தப்

பாவங்கள் என்னைத் தண்டித்தே தீருவது என்று ஸங்கல்பம் செய்துவிட்டன போலும். (முழுவினை) - அந்தப் பாவங்களில் ஏதேனும் சற்று குறைந்ததோ? நான் பாவங்கள் செய்த காலம் ஓர் எல்லைக்குள் அடங்கியிருந்து, அந்த எல்லைக்குள் நான் செய்த பாவங்களும் ஓர் எல்லைக்குள் அடங்கி இருந்தது என்றால் அல்லவோ அந்த வினைகளை என்னால் தீர்க்க இயலும்? இப்படிப்பட்ட கொடிய வினைகளை என்னால் தீர்க்க இயலும் என்ற அறிவு என்னிடம் இல்லையே! இதனால்தான் அவனிடம் செல்கிறேன். அவனும் இயலாது என்று கைவிட்டால் அல்லவோ நான் செய்வது அறியாமல் தவிப்பேன்! இங்கு திருக்கோட்டியூரில் தெற்காழ்வான் என்பவர் கோளரியாழ்வான் என்பவரிடம் உரைத்தவற்றை நோக்குக - புண்யதீர்த்தங்களில் ஒரு முழுக்கு அல்லது இரண்டு முழுக்கு என்று செய்வதால் நமது வினை கழியாது. இதோ, இந்தத் திருக்கோட்டியூரில் உறைகின்ற எம்பெருமான் தனது திருக்கரத்தில் உள்ள சக்கரத்தாழ்வானை எடுத்து எனது வினை என்பதை அறுத்தால் தவிர ஒன்று அல்லது இரண்டுதரம் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் முழுகி எழுவதால் அவை போகாது. அத்தனை பாவங்கள் நான் செய்துள்ளேன் - என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (திருவடிக் கீழ்) ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினாலும் ஒத்துச் சொல்லுமாபோலே, இவர் பிராட்டியானாலும், முலையால் அணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே அணையத் தேடுமத்தனை. (குற்றேவல்) திருவடிகளிலே கிட்டி அந்தரங்கவருத்தி பண்ண ஆசைப்படுமத்தனை. (திருவடிக் கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன்) ஏற்கவே கோலாத நான் என்னுதல்; முன் - “க்ரியதாமிதி மாம் வத” என்கிறபடியே இன்னத்தைச் செய் என்று ஏவத் திருமுன்பே அடிமைசெய்ய முயலாதேன் என்னுதல். (அகல்வதுவோ விதி) திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கைக்கு ஈடாக இருப்பதோரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் என் தலையால் பண்ணாத நான் அகன்றே போமித்தனையோ. முதலில்லாதார் பலிசை இழக்குமித்தனையன்றோ? என்ன; முதலில்லாதாரன்றோ பலிசை இழப்பார்; அவன் தானே முதலாக இருக்கும் கோஷ்டியிறே இவர்கள் கோஷ்டி; “களை கண் மற்றிலேன்” என்றும், “உன் சரணல்லால்சரணில்லை” என்றும், “மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவை” என்றும், “நெறிவாசல் தானையாய் நின்றானை” என்றும், “விழிக்கும் கண்ணிலேன் நின்கண் மற்றல்லால்” என்றும், “வாழும் சோம்பர்” என்றும் இப்படிகளிலேயிறே இவர்கள் கோஷ்டியில் வார்த்தைகளும் இருக்கும்படி.

விளக்கம் - (திருவடிக் கீழ்) - அவனைப் பிரிந்து இவள் வாடியபடி உள்ளபோதிலும் “அவனுடன் சேர்வது எப்போது” என்று உரைக்காமல், “கைங்கர்யம் செய்வது எப்போது” என்பது ஏன்? அந்தணர்கள் பித்துப்பிடித்தபோதிலும் வேதத்தை ஒதுவது போன்று, அவன் பிராட்டியாகத் தன்னை மாற்றியபோதிலும் தனது ஸ்தனம் கொண்டு அணைக்க எண்ணாமல், திருவடிகளையே பிடிக்க எண்ணுகிறாள். (குற்றேவல்) - திருவடிகளில் நிலை நின்று அந்தரங்கமாகக் கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புகிறார். (திருவடிக் கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன்) - கடந்த பிறவிகளில் இதற்காக எந்தவிதமான முயற்சியும் செய்யாத நான். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - க்ரியதாமிதி மாம் வத - இதனைச்செய் என்று எனக்கு ஆணை இடவேண்டும் - என்று இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் உரைத்தது போன்று, “இதனைச் செய்” என்று கூறவேண்டும்படியாக அவன் முன்பாக ஏதும் செய்யாமல் நின்ற நான். (அகல்வதுவோ விதி) - அவனது திருவடிகளில் நிலையாக நின்று கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஒத்ததாக உள்ள ஓர் உபாயத்தை எனது தலையால் செய்யாத நான் அவனைவிட்டு அகன்று செல்வது விதியின் காரணமாகவே ஆகும். பொருள் இல்லாதவர்கள் தொழிலை மட்டும் அல்ல, லாபத்தையும் இழப்பார்கள் அல்லவோ என்ற கேள்வி எழலாம். ஆனால் அவன் மட்டுமே தங்களது செல்வம் என்று எண்ணும் கூட்டம் அல்லவா இந்த ஆழ்வார்கள் கூட்டம், பின்னர் எவ்விதம் இழப்பு உண்டாகும்? கீழே உள்ள பல பாசுரங்கள் போல் அல்லவோ ஆழ்வார்களின் சொற்கள் இருக்கும்?

- திருவாய்மொழி (5-8-8) - களை கண் மற்றிலேன் - வேறு கதி இல்லை.
- பெருமாள் திருமொழி (5-1) - உன் சரணல்லால்சரணில்லை - உனது திருவடிகள் தவிர மற்ற உபாயம் ஏதும் எனக்கு இல்லை.
- பெருமாள் திருமொழி (5-7) - மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவை - ஆகாயத்தில் நீர் கொண்ட மேகங்களை மட்டுமே பயிர்கள் எதிர்நோக்கி நிற்கும், அவை தாமாகவே நிலத்தில் உள்ள நீரைத் தேடிச்செல்ல அறியாதவை போன்று நான் உள்ளேன்.
- முதல் திருவந்தாதி (4) - நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றாணை - உபாயமும் உபேயமும் தானே என்று நின்ற ஸர்வேச்வரனை.

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-2) - விழிக்கும் கண்ணிலேன் நின்கண் மற்றல்லால் - உனது கடாசுஷம் என்பதை நோக்குகின்ற கண்கள் தவிர நான் வேறு கண்களைக் கொண்டவன் அல்லேன்.
- திருமாலை (38) - வாழும் சோம்பர் - உன்னிடம் மனம் வைத்தவராக, தங்களது நன்மையில் சோம்பேறித்தனம் கொண்டவர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (விதியினமே) விதியினன் என்றாய் - பாபத்தை உடையேனான நான் அகன்றே போமித்தனையோ? என்னுதல்; "இனம்" என்ற இத்தை, இன்னம் என்றாக்கி - "எங்கள் அபிமதம் பெறுகைக்கு எங்கள்பக்கல் ஒரு நன்மையில்லாத பின்பும் தாழ்க்குமித்தனையோ? என்கிறாள்" என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர் பணிக்கும்படி. விதியினம் - பாவியோம் என்றபடி.

விளக்கம் - (விதியினமே) - இதனை "விதியினன்" என்பதன் திரிந்த வடிவமாகப் பொருள் கொண்டு உரைக்கிறார். பாவத்தை உடையதால் நான் அகல்கிறேனோ? "இனம்" என்பதை "இன்னம்" என்று கொள்ளவேண்டும். பிள்ளை திருநறையூரையர், "எங்களது விருப்பத்தை அடைவதற்கு எங்களிடம் எந்தவிதமான தகுதியும் இல்லை என்று அறிந்த பின்னரும் எங்களை ஒதுக்குதல் சரியோ?", என்று இவள் உரைப்பதாகக் கூறுவார். விதியின்மை என்றால் "பாவம் உடையவர்கள்" என்பதாகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 20)

17. இருள்விரிந்தாலன்ன மாநீர்த்திரை கொண்டு வாழியரோ,

இருள் பிரிந்தாரன்பர் தேர்வழிதூரல், அரவணை மேல்

இருள்விரி நீலக்கருநாயிறு சுடர்கால்வதுபோல்

இருள்விரிசோதிப், பெருமானுறையுமெறிகடலே.

பொருள் - இருள் என்பதை வெளியே விடுகின்றதான நீலரத்தினம் போன்றவனும், கருமையான நிறம் கொண்ட சூரியன் போன்று ஒளி வீசியபடி உள்ளவனும், கருமையான நிறத்துடன் கூடியவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், ஆதிசேஷனின் மீது சயனித்தபடி எப்போதும் வாசம் செய்கின்ற அலைவீசும் கடலே! என்னுடைய நாயகன் என்னைவிட்டு இருளில் பிரிந்து சென்றுவிட்டார். அவர் சென்ற தேர்த்தடங்களை நீ அழிக்காமல் இருப்பாயாக. இதனால் நீ நீடுழி வாழ்வாயாக.

அவதாரிகை - ஸம்ச்லேஷித்துச் செல்லாநிற்கச் செய்தே முகந்தெரியாமே போகவென்று நினைத்து, இருளிலே நாயகன் தேரிலேயேறிப்போக, தன்னாற்றாமையாலே, சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே தேர்க்காலை மறைத்துப் போகாதே தெரியும்படி போன தேர்க் காலைப் பார்த்துத் தரித்திருக்க, ஸமுத்ரமானது தன் திரையாலேவந்து இத்தையழிக்கப்புக, கடலை நோக்கிச்

சரணம் புகுகிறாள். மற்று மாற்றாமை மிக்கார் "ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:" என்று கடலைச் சரணம் புகுமித்தனையிறே இவருடைய அளவு.

விளக்கம் - தலைவியுடன் சேர்ந்து இருந்து விட்டு, அதனால் ஊரார் இருவரையும் பழிக்கக்கூடும் என்று உணர்ந்த நாயகன் அவளைச் சிறிது காலம் பிரிந்து செல்ல முடிவு செய்தான். ஆனால், தான் அவ்விதம் சென்றால் அவள் தாங்கமாட்டாள் என்று உணர்ந்து, அவள் அறியாதபடியும் ஊரில் உள்ளவர்கள் அறியாதபடியும் இரவுப்பொழுதில் தனது தேரில் ஏறிச்சென்றான். அயோத்தி மக்கள் தனது பிரிவைத் தாங்கமாட்டனர் என்பதால் இராமன் தனது தேரில் இரவுப்பொழுதில் புறப்பட்டுக் கானகம் சென்றான்; அப்படிச் செல்லும்போது தனது தேரின் தடம் கண்டு அயோத்தி மக்கள் பின்தொடர்வார்கள் என்பதால், அந்தத் தடத்தைக் கூட விட்டு வைக்காமல் சென்றான். ஆனால் இங்கு இவன் தான் சென்ற தேரின் தடங்களை அழிக்காமல் சென்றான். அதனைப் பார்த்த நாயகி சற்றே ஆறுதல் அடைந்தபடி நின்றாள். அப்போது கடலானது தனது அலைகள் கொண்டு அந்தத் தேர்த்தடங்களை அழிக்க முனைந்தது. உடனே இவள் கடலிடம் சரணம் புகுகிறாள். அசேதனமான கடலில் சரணம் புகுவது சரியா என்றால், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: - இராமன் அந்தப் பெரிய ஸமுத்திரத்தை விழுந்து வணங்கினான் - என்பதற்கு ஏற்ப இவரும் சரணம் புகுந்தார்.

வ்யாக்யானம் - (இருள்விரிந்தாலன்ன) இருள்விரிந்தாற்போலேயிருக்கிற கடலைப் பார்க்கிறபடி. நீருக்கு வெளுப்பு ஸ்வபாவமாயிருக்கக் கறுப்பைச் சொல்லுவானென்னென்னில், நீர்த்திரட்சியாலே. பறித்தள்ளினால் வெளுப்பேயாயிருக்கும், கருப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பு. வெகுளிப்பாகிறது - சீற்றம். கடலுக்கு நெஞ்சில் சீற்றத்தாலே கறுத்திருந்ததாகவுமாம். (மாநீர்த்திரை கொண்டு) ஸம்ருத்தமான நீர்த்திரைகளாகிற கைகளாலே தேர்க்காலையழித்துக் கொண்டு வருகிறபடி. (வாழியரோ) வருகிற கடலை நோக்கி "வாழியரோ" என்று சரணம் புகுகிறாள், நலியவந்தாரை வாழ்த்துமாபோலே. (வாழியரோ) திரைக் கடலாகையாலே கார்யஞ்சொல்லுமளவுங் கேளாதேயழிக்கிற படியைக் கண்டு நடுவே சரணம்புக்காள். இவள் சரணம் புக்கபடியாலே, "நீ என் செய்தாய்" என்று கடல் கேட்க, "கெடுவாய்! பட்டது கேட்டிலையோ?" என்கிறாள். "என்" என்ன, "அன்பரிருள்பிரிந்தார் காண்; பகல்படப்போனாராகில் ஆற்றாமையாலே கடக்கமாட்டா தொழுகிறபடியையும், அவர் முகத்திலுண்டான குளிர்த்தியையும்,

ஸ்மிதத்தையுங் கண்டு தரித்திருக்கலாவது; அவர்தாமும் பகல் போகில் “இவளைக் கண்டுவைத்து கால் நடைத்தாராது” என்னும்படியே போனார், எங்கேனும் போனாரும் சேருங்காலத்திலே போனார். பதார்த்த தர்சநங்களாலே ஆறியிருக்கவொண்ணாத காலத்திலே போனார். “நான் செய்யவேண்டுவதென்” என்று கேட்க, (தேர்வழிதூரல்) உள்ளதெல்லாவற்றையுங் கொடுத்து உஞ்சவ்ருத்தி பண்ணி ஜீவிப்பாரைப்போலே, அவரைப் போகவிட்டு வழிபார்த்துக் கிடந்தோம்; இத்தையழியாதேகொள் என்கிறாள். (அரவணைமேல்) “வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேல்” என்னுமாபோலே நீருறுத்தாதபடி திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டு. (இருள் விரிநீல இத்யாதி) இருள் விரிந்தாற்போலே நீலச்சுடரைப் புறப்பட விடா நின்றுள்ள ஆதித்யனைப்போலே. இது அபூதோபமை. பூதமான உபமை போராமையாலே அபூதமாயிருப்பதொன்றைக் கற்பிக்கிறது. (இருள்விரிசோதி இத்யாதி) இருள்விரிந்தாற் போலே கறுத்த திருமேனியில் தேஜஸ்ஸையுடைய ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (எறிகடலே) வெண்ணெய்க் கட்டிபோலேயிருக்கிற சந்த்ரனைக் கண்டாற்போலன்றிறே ஸர்வேச்வரனோடே நித்யவாஸம் பண்ணிப்பெற்ற ஹர்ஷம் “மாலுங்கருங்கடல்” இத்யாதி, (எறிகடலே) ஸம்ச்லேஷமறிந்தாயத்தனைபோக்கி விச்லேஷம் புதியதுண்டிலைகாண். அவனைக் கிட்டினார் பரஸம்ருத்யைக ப்ரயோஜநராயன்றோயிருப்பது. உன்னைக் குற்றங் கொள்ளுகிறதென்? உனக்கும் குருகுல வாஸமங்கேயன்றோ? “தம்மையெயொக்கவருள் செய்வரே”.

“இருள்விரிசோதிப்பெருமாள் - அரவணைமேல் - உறையும்எறிகடலே. இருள் விரிந்தாலன்ன மாநீர்த்திரைக்கொண்டு - இருள்பிரிந்தாரன்பர்தேர்வழிதூரல் - வாழியரோ” என்றந்வயம். இத்தால் பகவத் விச்லேஷந்தீரக் காண்கிற பாதார்த்தங்களடங்கலும் பாதகமாய்த் தோற்றுகிறபடி.

விளக்கம் - (இருள்விரிந்தாலன்ன) - இருள் எங்கும் பரவி நிற்பது போன்று எங்கும் நிறைந்து காணப்படும் கடலைப் பார்த்தபடி. நீர் என்பதற்கு ஸ்வபாவமாக வெண்மை நிறம் அல்லவா கூறப்படவேண்டும், இவர் ஏன் கருப்பைக் கூறினார்? அதிகமான நீர் உள்ளதன் காரணமாக ஆகும். ஆனால் ஒரு கையில் அந்த நீரை அள்ளி எடுத்தால் வெண்மையாகவே இருக்கும். கறுப்பு மற்றும் சிவப்பு ஆகிய இரண்டு நிறங்களும் வெகுளிப்பு என்பதான சீற்றத்தை உணர்த்துவதாகும். ஆக

கடலானது தனது நெஞ்சத்தில் உள்ள சீற்றம் காரணமாகக் கறுமையாக உள்ளது என்று கருத்து. (மாநீர்த்திரை கொண்டு) - மிகுதியாக உள்ள அலைகள் என்னும் கைகள் மூலம் தேரின் தடத்தை அழித்துக் கொண்டே வருகிறது. மாநீர் என்றால் மிகுதியான நீர் அல்லது கறுத்த நீர் என்னும் இரு பொருள் கொள்க. (வாழியரோ) - தன்னை வேதனைப்படுத்த வருபவன் ஒருவனைப் பார்த்து வாழ்த்துவது போன்று இவள் அந்த கடலைப் பார்த்து "வாழி" என்கிறாள்; அதாவது சரணம் புகுந்தாள். (வாழியரோ) - மிகுதியான அலைகளுடன் கூடிய கடல் என்பதால் இவள் கூறுவதைக் கேட்க முயலாமல், தேரின் தடத்தை அழிக்க முற்படுவது கண்டு சரணம் புகுந்தாள். இவள் சரணம் புகுவதைக் கண்ட அந்தக் கடல் இவளிடம், "உனக்கு என்ன நேர்ந்தது. என்ன செய்கிறாய்?" என்றது. உடனே இவள், "கெட்டாய் போ! நான் படும்பாடு உனக்குத் தெரியாது போலும்", என்றாள். உடனே கடல், "அப்படி என்ன பாடுபடுகிறாய்?", என்று வினவ இவள் உரைக்கத் தொடங்கினாள் - என்னுடைய நாயகன் இரவுப்பொழுதில் பிரிந்து சென்றார். அவர் பகற்பொழுதில் பிரிந்து சென்றிருந்தால், அப்படிப் பிரிகையில் அவருக்கு ஏற்படும் பிரிவுத் துன்பத்தைப் பார்த்தாவது, "ஆகா! நமக்காக இவர் இத்தனை பாடுபடுகிறாரே!" என்று ஆறுதல் அடைந்திருப்பேன். அல்லது அவர் முகழிலையும், எஜமானத்தன்மையையும் பார்த்து சற்றே ஆறுதல் பெற்றிருப்பேன். ஆனால் அவர், "பகல் பொழுதில் நாம் சென்றால் இவள் நம்மைக் காண்பாள்; அதன் பின்னர் அவள் படும் துன்பம் கண்டு நமது கால்கள் இங்கிருந்து செல்ல இயலாது", என்று எண்ணியதால் இரவில் சென்றார் போலும். அவன் எங்கேயேனும் செல்லட்டும், ஆனால் சேர்ந்திருக்கும் இரவில் அல்லவா சென்றுவிட்டார்? - என்றாள். இதனைக் கேட்ட கடல், "சரி! அதற்காக நான் என்னை செய்வது", என்றது. இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (தேர்வழிதூரல்) - தன்னிடம் உள்ள அனைத்தையும் தானமாக அளித்த பின்னர் உஞ்சவ்ருத்தி செய்து வாழ்பவர்கள் போன்று, அவரைக் கைவிட்டு இப்போது அவர் சென்ற தேர்த்தடத்தைப் பார்த்தபடி நிற்கிறேன்; இதனை நீ அழிக்காமல் இருப்பாயாக. (அரவணைமேல்) பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-7) - வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேல் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் சயனிக்கின்ற ஸமுத்திரத்தின் நீரானது தனது மென்மையான திருமேனியை உறுத்தாதபடி ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகக் கொண்டு. (இருள் விரிநீல இத்யாதி) - இந்த ஆதிசேஷன் மீது இருள் பரவியது போன்று, நீல நிறத்தில் கதிர்களை வீசியபடி உள்ள சூரியன் போன்று. நீலநிறக் கதிர்களை சூரியன் வெளியிடுவானா என்றால், ஸர்வேச்வரனின் தேஜஸ்ஸை

வர்ணிக்க உலகில் பொருள்களைக் கூறி உணர்த்த இயலாது என்பதால், உலகில் இல்லாத பொருளைக் கூறுகிறார். (இருள்விரிசோதி இத்யாதி) - எங்கும் இருள் பரந்து விரிந்தது போன்றுள்ள தனது கறுத்த திருமேனியில் மிக்க தேஜஸ்ஸுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் வாசம் செய்கின்ற. (எறிகடலே) - வெண்ணெய் போன்றுள்ள சந்திரனைக் கண்டால் கடலானது மகிழ்வால் பொங்குவது இயல்பு. ஆனால் இங்கு கறுமையான ஸர்வேச்வரனைக் கண்டால் உண்டாகும் மகிழ்வு காரணமாகப் பொங்குகிறது. முதல் திருவந்தாதி (19) - மாலுங்கருங்கடல் - என்று கூறியது காண்க. (எறிகடலே) - அவனுடன் நீ எப்போதும் உள்ளதால் சேர்க்கை என்பதை மட்டுமே அறிவாய். பிரிவு என்பதைப் பற்றி நீ அறியாத காரணத்தினால், பிரிவு என்பது புதிதாக இந்த உலகத்தில் ஏற்பட்டது இல்லை என்று அறிவாயாக. அவனை அடைந்தவர்கள் அவனைப் போன்றே குணங்கள் கொண்டிருப்பர் அல்லவோ? இந்தத் தேர்த்தடத்தை அழித்து நீ ஏன் குற்றம் தேடிக்கொள்கிறாய்? உனக்கு இருக்கவேண்டிய உயர்ந்த குணங்கள் பற்றி நீ அறியவேண்டிய இடம் அவன் அல்லவோ? தம்மையே ஒக்க அருள் செய்வரே - என்று கூறுவது அறிவாய் போலும்.

இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள பதங்களை: இருள்விரிசோதிப்பெருமாள் - அரவணைமேல் - உறையும்எறிகடலே. இருள் விரிந்தாலன்ன மாநீர்த்திரைக்கொண்டு - இருள்பிரிந்தாரன்பர்தேர்வழிதூரல் - வாழியரோ - என்ற வரிசையில் படிக்கவேண்டும். இதன் மூலம் ஆழ்வாருக்குப் பாகவதர்களைப் பிரிதல் என்னும் செயலுக்குக் காரணமான அனைத்தும் பாதகம் செய்வதாகவே தோன்றுகிறது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்